

ဦးအောင်သင်းနှင့်
ကျန်တော်

ကြည်မင်း

ဆရာ ပီတိပွား၍ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေစေချင်ပါသည်။

(စီစဉ်သူ၏ ကျေးဇူးဂါရဝ)

လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာက Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းဟောင်း တစ်အုပ်တွင် ဖတ်ခဲ့ရသော စာတိုကလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်မည်လား မသိ။ အမေရိကန် သမ္မတအိမ်ဖြူတော်တွင် သမ္မတနှင့်အတူ ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားခံရသောအခါ သူက ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဟု မေးသောအခါ သူ့ငယ်ဘဝက သူ့ကို စာချစ်သူ ဖြစ်လာအောင် သင်ပေးခဲ့သော ဆရာနှင့် ချိန်းထားပြီးသော ကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ သူတပည့်က “ဆရာရယ်...ဒါများ ရွှေ့ချိန်းရော့ပေါ့” ဟု နှမြောသံနှင့်ညည်းသည်။ ထိုအခါ စာရေးဆရာက “ဟေ့...ငါတို့ တစ်သက်မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အမေရိကန် သမ္မတအရေအတွက်က ငါတို့ဘဝမှာ ဆုံခဲ့ရတဲ့ တကယ့်ဆရာကောင်းတွေထက် များတယ်လေကွာ” ဟု တုံ့ပြန်ပါသည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ရေးပြထားခြင်း ဖြစ်၍ လူပုဂ္ဂိုလ်နာမည် အတိအကျ ပါခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်မမှတ်မိပါ။ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကိုတော့ နှလုံးသားထဲတိုင် တန်းခနဲ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွား၍ ယခုအထိလည်း မေ့မရနိုင်သေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် တကယ်ပဲ ဒက်ထိုမှန်းခဲ့ပေသည်ကိုး။

ကျွန်တော် မူလတန်းပညာမှသည် အဆင့်မြင့်ပညာအထိ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ဆက်လိုက် ပညာ ခရီးရှည် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ပညာရင်နှီး သောက်စို့ခွင့် ပေးသော ဆရာအဖုံဖုံနှင့်ကြုံရပါ၏။ သည် အထဲမှာမှ အမှန်တကယ်လည်း အသင်အပြကောင်း သော တပည့်တို့၏ ရှေ့ရေးအတွက်ပါ မျှော်တွေး ပြင်ဆင်ပေးတတ်သော အာစရိယ ဂိုဏ်းဝင် များကို အထက်ပါ စကားကလေးက ဂုဏ်တင်ပေးလိုက်ခြင်းဟု ကျွန်တော် မြင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်မှာမူ ဆရာ အရေအတွက် များခြင်း၊ မများခြင်းထက် စွဲဝင်မှတ်မိ နေသော ဆရာများ၏ ဆုံးမစကားများကို ယခုအထိ တန်ဖိုးထားနေရဆဲလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မူလတန်းဘဝမှသည် လုပ်ငန်းခွင်ထဲအထိတိုင်အောင်ဆရာတို့၏ ကျေးဇူးများမှာ အနန္တပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်းတွင် ကျွန်တော် စီစဉ်ဖြစ်သော စာအုပ်များအနက်ကျွန်တော့်ဆရာများ အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ အမှာစာများ ရေးသားခွင့် ကြုံခဲ့ရာ ယခု အမှာစာမှာ စတုတ္ထမြောက် ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ပိုင်းမှ အမှာစာများမှာ ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းခွင်မှ ဥပဒေပညာဆရာများ ဖြစ်ကြပါ သည်။ ယခုရေးရမည့် အမှာစာကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဆုံခဲ့ရသည့် ဘယ်လိုမှ မေ့မရနိုင် သော ရှားရှားပါးပါး ထူးထူးခြားခြား ဆရာတစ်ဦးအကြောင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဥပဒေပညာ သင်ကြားခွင့်ရခဲ့ခြင်းကို ကံထူးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါလျှင် ယင်းသို့ ဥပဒေကို သင်ကြားနေရင်းမှ သာမန်အားဖြင့် မနီးစပ်နိုင်သော မြန်မာစာဆရာ ဦးအောင်သင်းနှင့် ဆရာတပည့် တော်စပ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းမှာ သန်းဆုနှင့်ပင် မလဲနိုင်လောက်အောင် ထူးမြတ်လှသည့် ကံမိုးရွာခြင်းဟု ဆိုရပါတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယနှစ် ဥပဒေအတန်းကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှိ ဝိဇ္ဇာဆောင် A 15 လား၊ A 12 မှာလား မသိ ထောင့်ခန်းကျယ်ကျယ် တစ်ခန်းမှာ

တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ၁၉၇၅ - ၁၉၇၆ ပညာသင်နှစ်အတွက် အတန်းများကို ဦးသန့်အရေးအခင်း၊ မှိုင်းရာပြည့်၊ အလုပ်သမားအရေးအခင်း ဒုတိယနှစ်လည်စသည့် ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်များနှင့် ကြုံလိုက်ရသည့်အခါ ၁၉၇၇ ခုနှစ်စဦးပိုင်းသို့ ပင် ကူးသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယနှစ်တွင် အရန်ဘာသာတွဲအဖြစ် မြန်မာစာကို ယူခဲ့ရရာ ထို မြန်မာစာထဲတွင်ပင် ဘာသာခွဲ ငါးခုလောက် ပေါင်းစပ် ပါဝင်ထားသည့်အနက် ဘာသာခွဲတစ်ခုမှာ မြန်မာစကားပုံ ဖြစ်၏ ။ အချိန်စာရင်းကို ကြည့်၍ စကားပုံ သင်တာများ ဆန်းတာမှတ်လို့၊ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြလိုက်ရင်လည်း ပြီးသွားတာပဲလေဟု ပေါ့ပေါ့တွေးခဲ့ မိသော ကျွန်တော်မှာ စကားပုံကို လာသင်သော ဆရာ၏ ပထမတစ်ချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်အထင် မှားခဲ့လေခြင်း ဆိုသော အသိနှင့်အတူ ဆရာ့ သင်ကြားမှုအပေါ် ပီတိတွေ တဖွားဖွားနှင့် အလွန် ကျေနပ်အားရသွားပါတော့သည်။

ဆရာကလည်း မြင်ဖူးနေကျ သင်နေကျ ဆရာတွေနှင့် လားလားမျှ မတူပေပဲကိုး။ အတန်းထဲ ဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသည့် ဆွေရင်းမျိုးရင်းများပမာ နှုတ်ဆက်လေတော့သည်။ နာမ်စားတွေကိုက မင်းတို့ကလေ၊ ငါကလေနှင့် အလွန်ကျွမ်းဝင်လှစွာ။ ပြီးတော့ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် သင်ခန်းစာကို အသာထား၊ အသက် ၁၇ ၂၀ ကြား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ရှေ့ဆက်ရမည့် ဘဝအတွေးအခေါ်၊ အတွေးအမြင်တို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး သွင်သွင်ကြီး ပြောပါလေတော့၏ ။ ဆရာ့ အတွေး၊ ဆရာ့အပြောတွေနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တန်းလုံး ရယ်စရာ တွေ့၍ ရယ်သော အချိန်မှ လွဲလျှင် မင်သက်မိသလို ပါသွားကြလေရာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်စာ တစ်ချိန်မှာ ဘာမျှ မကြာလိုက်သလိုပင်။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ချိန်ပဲ တက်ရသည်ကိုလည်း အားမရနိုင်တော့။ ပထမနေ့ အတန်းအပြီးမှာပင် ကျွန်တော်တို့ အတန်းသားတွေအတွက် ဆရာဦးအောင်သန်း

ဆိုသော အမည်မှာ ရင်ထဲအသည်းထဲသို့တိုင် စွဲဝင် မှတ်မိသွားပါတော့သည်။

ဆရာ ပြောခဲ့တာတွေက ကျွန်တော်အတွက် စွဲမှတ်လောက်စရာတွေ ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့တွေးကြည့်ဖို့ မမြင်နိုင်ခဲ့သည့် ရှုထောင့်မှ စဉ်းစားပြခဲ့တာတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။။ ထိုစဉ်က အဆိုတော်ကြီး မာမာအေး၏ ချစ်သူနယ်မြေသီချင်းကလည်း အလွန် လူကြိုက်များလှသည်။ သံသရာ ဆွဲဆန့်လို့...ဘယ်လောက်ပင် ရှည်ရှည်...ချစ်သူရင်ခွင်ကြား နားနားနေနေ.... ဆိုတာကိုက မိန်းမောချင်စရာ ကောင်းလှသည်လေ။ မာမာအေး ရှိုက်၍ ဆွဲငင်လိုက်သော အသံနောက်မှာ ရင်မဖိုပါဘူးဟု ပြောနိုင်သူ မရှိသလောက် ရေပန်းစား လူကြိုက်များလှသည်။ ဆရာက သီချင်း စာပိုဒ်ကလေးကို ဆိုပြပြီး သည်သီချင်းကို သည်းသည်းလှိုက်လှိုက် ခံစားပြီး ချစ်သူနယ်မြေထဲသို့ ပညာနှင့် အတွေ့အကြုံ မစုံမလင် ဝင်သွားကြသူတွေ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ မနေနိုင်ရာက စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင် ကွဲရတတ်ပုံကို အလင်္ကာ၏ အန္တရာယ်ဟု ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ ပြောသွားပုံမှာ ခုပြန်တွေးမိလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့လေးတွေ အနာဂတ်အတွက် ဆရာ ကြိုတင် မြင်တတ်ပုံကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။ လူကြီးတွေ ပြောနေကျ ရည်းစားထားဖို့ စိတ်မကူးပါနှင့် ဆိုတာထက် ဆရာစကားက ပို၍ တာသွားသည်ကိုလည်း ဆက်ကြည့်ပါဦး။

အတန်းရှေ့မှာ ထိုင်သော မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်၍ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းမှာ တော့ ကျွန်တော်တို့နောက်တန်းက ယောက်ျားလေးကလေးတွေအုန်းအုန်းထ အားပေးကြသည်။ “ညည်းတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ အင်္ကျီစ၊ ထဘီစကလေး တစ်ထည်လောက် ရှာရင်ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေး တို့၊လေဟာပြင်တို့မှာ သက်စေ့ကို ပတ်နေတာ၊ ဇီဇာကြောင်လိုက်ပုံများ ပြောပါတယ်၊ အေး ... ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က ချစ်ပါရစေနောင် ပြောလာရင်တော့ အဲ့ဒီကောင် လူကောင်းလား၊ မိကောင်းဖခင် သားသမီးလား၊ ငါ့အတွက် သင့်လျော့ပါမလား စဉ်းစားကြရဲ့လား၊ အထည်စရဖို့ ဈေးသာ သက်စေ့

ပတ်မယ်၊ ရည်းစားထားသင့် မသင့်ကျတော့ဟော... ဈေးပတ် သလောက်တောင်
မစဉ်းစားကြဘူး၊ မယုံရင် ညနေ အင်းလျားကန်စောင်းဘက် လမ်းလျှောက် ကြည့်”

ပြီးတော့မှ တသောသော ရယ်နေသော နောက်တန်းမှ
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဘက် လှည့်ကာ “ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကလည်း
တရားခံထဲမှာ ပါတယ်ကွ” ဟု အားရပါးရ ဆိုပြန်တော့လည်း တစ်တန်းလုံး
ပွဲကျရပြန်သည်။

ဆရာ အတန်းထဲတွင် ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကတော့ ကျွန်တော်
ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွန် နှစ်သက်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးနှင့် ဆက်စပ်၍
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောခဲ့သည့် အချိန်ကလည်း ထိုမင်းသမီး
အရှိန်အဝါအလွန်ကောင်းနေဆဲပင် ရှိပါသေးသည်။ ဆရာစကားများက
အားပါးလွန်းလှ၍ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တန်းရောက်ခဲ့သမျှကို ယခုပင်
မျှော်ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။

“ကိုင်း...မင်းတို့ကြည့်ကြစမ်းကွာ၊ ခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ မင်းသမီး...၊
သူလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုမှားသွားတာ၊ အဲဒီ မှာ စာစောင်တွေက ရေးလိုက်ကြတာ
ရစရာတောင် မရှိဘူး၊ ခုပဲ ရေတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းရတော့မလိုလို၊ ဒီမင်းသမီးက
ဒါတွေကို လက်ခံခဲ့သလား၊ ကျွန်မဖြင့် ရှက်လှချေရဲ့လို့ ဆိုပြီး သူ အရှုံးမပေးဘူးကွ၊
ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို နောက်ကြောင်း ပြန်ပို့ပြီး မဖြစ်မနေ ဆက်ကြိုးစားတယ်၊
ခုကျတော့ မင်းတို့ ကြည့်လိုက်စမ်း...၊ သူ နံပါတ် (၁) နေရာကို
ယူနေနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ လူ ဆိုတာ အရှုံးကို တစ်ကြိမ်မဟုတ်
တစ်ကြိမ်တွေ့မှာပဲ၊ တွေ့ရင် မင်းတို့တွေ ခု အဲဒီ မင်းသမီးကို ပြန်ကြည့်စမ်း၊
ငါ့အဖြစ် အဲသလောက် ဆိုးသလားလို့၊ အေး... ဘယ်လို အခက်အခဲတွေ တွေ့ပါစေ၊
ဖြတ်ကျော်နိုင်ရမယ်၊ ဖြတ်ကျော်ရဲရမယ်၊ နောင်ကျမှ ပြန်ကြည့်ရင် အဲဒါဟာ ဘာမှ
မဟုတ်ဘဲ သေးသေးကလေး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတဲ့အထိ မင်းတို့တွေ

ကျော်နိုင်ရမယ်”

ဆရာပြောသည့် မင်းသမီးကို ကျွန်တော်လည်း အတော် နှစ်ခြိုက်သဘောကျခဲ့သည် ဖြစ်ရာ သူ့အကြောင်းများကိုလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားဖူးနေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်တွင် ထိုခေတ်ဝန်းကျင်မှ စာနယ်ဇင်းများကို ဖတ်ခဲ့ဖူးလေရာ ဆရာ့စကား အတိမ်အနက်ကို ပို၍ ပင် ပြေးမြင်မိပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာ့ ထိုစကားတစ်ခွန်းမှာ ကျွန်တော် နောင်ကြုံတွေ့ ရမည့် အခက်အခဲ ကြီးကြီးမားမား မှန်သမျှအတွက် အားယူစရာ တောင်းပေးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ အသုံးဝင်ခဲ့ရာမှ ယခုတိုင် မှတ်မိနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တတိယနှစ် ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း ဆရာနှင့် သိပ်မတွေ့ဖြစ်သလောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာ ဟောပြောပွဲတွေနှင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေချိန်မှာတော့ ကျောက်မြောင်း မြို့သစ်လမ်းထိပ်က ပွဲတစ်ပွဲမှာ တစ်ည ဆုံရပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် က အလုပ်ထဲသို့ ရောက်နေတာပင် နှစ်အနည်းငယ် ရနေပြီး ဆရာ့ အဟောအပြော တွေက ဟိုတုန်းကထက်ပင် ခွန်အားကောင်းနေတာကိုတော့ မှတ်မှတ်ရရ ရှိလှသည်။ ဆရာ့ စာတွေကလည်း တစ်ခေတ်ဆို တစ်ခေတ်ဖြစ်လာသည်။ ဆရာ့ အကျော်အစောက တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောသူတွေအဖို့ အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်ချင်စရာ။

ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော် စာပေနယ်သို့ ရောက်အပြီး သုံးနှစ်ကျော်လောက် အကြာတွင် ဆရာ့ကို ဆူးလေသို့ လာသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်တွင် ဆုံဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်သည့်အခါ ဆရာက အတော်ပင် ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည်။ ဥပဒေကျောင်းသား အစဉ်အဆက် သင်ခဲ့ဖူးသော ဆရာသည် “ မင်းတို့ Lawကောင်တွေ၊ Law ကောင်မတွေက ငါ့ကို ခုထိ သတိရကြတယ်ကွ၊ ငါကလည်း မင်းတို့တွေကို သင်ခဲ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ” ဟု လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ ပီတိစကား

ပြောနေခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာကြည်မင်းမှတစ်ဆင့် ဆရာအိမ်သို့ သွားကာ အပူကပ်ရပြန်သည်။ ဆရာတပည့်ဟောင်းရဲ့ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲမှာ အမှာစကား ချီးမြှင့်ပေးပါဟု နားပူနားဆာတိုက် တော့ ဆရာက နှစ်ခါပင် မပြောရ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်က အင်းဝ စာအုပ်တိုက် တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သော ကံတိုင်းတံတားနှင့် နန်းတော်ဆီ ရုပ်ရှင်ခံစားမှုစာအုပ်၏ အဓိက အကြောင်းအရာကလည်း ဆရာ နှလုံးသားထဲတွင် အမြဲတမ်း ခိုအောင်းနေလေ့ရှိသည့် ပညာရေး ဖြစ်နေလေရာ ဆရာ ဆယ်မိနစ်စာခန့် ခွန်အားပါပါ ပြောခဲ့တာတွေက ကျွန်တော် အပါအဝင် ပရိသတ်အားလုံး မင်းသက်မိခဲ့ရလောက်အောင် ကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ (ယခုအခါတွင်မူ အသံဖိုင်ပင် မကျန်ခဲ့တော့သည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တန့်န့် ဖြစ်ရမဆုံးပါ။)

ဘဝမှာ ကြုံခဲ့ရသမျှသော ဆရာများအနက် ပြန်တွေ့ရသည့် အကြိမ်သိပ်မများလှတော့ သော်လည်း တွေ့သမျှရသမျှ အချိန်ကလေးအတွင်း ကျွန်တော် အပါအဝင် တပည့်များအပေါ် ကျေးဇူးကြီးမားခဲ့ပါသော ဆရာ၏ ကျေးဇူးကြွေးများကို ကျွန်တော် မကျေနိုင်ခဲ့သေးပါ။ ဆရာ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် နိုင်သည့် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပေးဆပ်လိုသော ဆန္ဒမှာမူ ဒုတိယနှစ် ဥပဒေကျောင်းသားဘဝမှသည် ယခုတိုင် ရှင်သန်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ဆရာကြည်မင်းက ကျွန်တော်တို့ဆရာအကြောင်း စရေးခဲ့သည့် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက ဆရာထံမှ အမှာစာတောင်းယူ၍ မှတ်မှတ်ရရ ထုတ်ဝေမည်ဟု အားခဲ့ထားခဲ့ပါသည်။

ယခုတော့...

ကျွန်တော့်မူလဆရာ ဆရာဦးအောင်သင်းအတွက် ကျွန်တော့် လက်ရှိဆရာ ဆရာကြည်မင်း၏ အလွမ်းစာတွင် ယခုကဲ့သို့ ဦးညွတ် ဂါရဝစာဖြင့် မှတ်မိသမျှ တမ်းတခွင့် ရလိုက်သည်ကိုသာ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ရပါတော့မည်။

နိဂုံးစကား မဆိုခင် ဆရာ အမြော်အမြင် ရှိခဲ့ပုံ တစ်ကွက်ကို ကျွန်တော် သတိရချင် ပါသေးသည်။ ဆရာက “လူကြီး ဆိုတာ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သိရတယ်ကွ” ဟုပြောခဲ့ပုံ ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

“အေးကွာ...မင်းတို့ကတော့ မင်းတို့ဆရာငါ့ကို လူကြီးရယ်၊ ဆရာရယ်လို့ အမြဲတမ်း အိမ်ဦးခန်း ထိုင်နေရမယ် ထင်လိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူကြီးဆိုတာလည်း လူကြီးရဲ့အချိန်နဲ့ လူကြီးရဲ့နေရာလို့ ရှိသေးတယ်၊ အခုကွာ... ငါက အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ ဒီတော့ ငါ အိမ်ဦးခန်းမှာ နေရတယ်၊ ငါ့ဧည့်သည် လာလည်း အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ နေရာချမှာပေါ့၊ ငါ့သားငါ့သမီး ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေတုန်းက သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ လာရင် သွားသွား... အိမ်အောက် ဆင်းချင်ဆင်း၊ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လိုဝင်၊ ဘေးဖယ်နေကြပေါ့၊ အေး...ငါက ဒီအတိုင်း ဘယ်နေမလဲ၊ အသက်ကြီးလာမယ်၊ ပင်စင်ယူမယ်၊ အိုလာမယ်၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါ့သားတွေသမီးတွေက အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်လာမယ်၊ အဲဒီ မှာ သူတို့က အိမ်ဦးခန်းမှာ နေရာယူမယ်၊ သူတို့ဧည့်သည် လာပြီ ဆိုရင် ငါတို့ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေက တော်ရုံသင့်ရုံနေရာ ပြောင်းနေပြီး ဘေးဖယ်ပေး ရမှာလေ၊ အဲဒါဘာလဲ သိလား၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အချိန်နဲ့ ကိုယ့်နေရာကို သိရတဲ့သဘောပေါ့ကွ၊ လူ ဆိုတာ နေရာ ယူပြီးရင် ဖယ်ပေးတတ်ဖို့ကိုလည်း သတ္တိရှိရတယ်ကွ”

နေရာယူပြီးရင် ဖယ်ပေးတတ်ဖို့ကိုလည်း သတ္တိရှိရတယ် ဆိုပါလား...။

ဆရာ ထိုစကားတွေ ပြောခဲ့သည်မှာ ၁၉၇၇ ခုနှစ်ခန့်က။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်သာသာပဲ ရှိကြသေးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ဆရာစကားသည် ကိုယ်တွေနှင့် အေးပေးကြီးမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော် အပါအဝင် သူငယ်ချင်းတွေ အများစုမှာ ‘၆’ ထိပ်စည်း ဝန်းကျင်မှာ ရောက်နေကြပြီမို့ တချို့ဆိုလျှင် သူတို့ ယူခဲ့ကြသော နေရာများကိုပင် ဖယ်ပေးခဲ့ကြပြီးလေပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖယ်ပေးရန် ပြင်နေရပါပြီ။ အမှန်ပင် လက်တွေ့ကျသော

ထိုစကားကို ကျွန်တော်တို့နားသို့ ပို့ခဲ့သူ ဆရာလည်း လောကအလယ်မှ
အေးချမ်းညင်သာစွာ ဖယ်ရှားပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား...

ဆရာ မရှိတော့သော်လည်း ဆရာအတွေးစကားများက ကျွန်တော်တို့
ရင်ထဲမှာ ရှင်သန်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်အထဲမှာမှ ဆရာ၏
‘နေရာ’ဒဿနကလေးကို အမြင်မှန် ရထိုက်သူများက နေရာတကျ
အသုံးချနိုင်ပါလျှင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညင်သာအေးချမ်းသော အကူးအပြောင်းသို့
ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ လျှောက်လှမ်းနေကြမည်ကို ဆရာ ပီတိပွား၍ ပြုံးပြုံးကြီးသာ
ကြည့်နေစေချင်ပါတော့သည်။

ကြည်ရွှန်း

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၂၅ ရက်။

၂၂း၅၀နာရီ။

(ဆရာပြောကြားခဲ့သော စကားများကို အမှတ်တရ
ပြန်လည်တူးဖော်ပေးသော သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမေထား၊ ပါမောက္ခဌာနမှူး၊
ဥပဒေပညာဌာန၊ ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်း တက္ကသိုလ်၏ ကျေးဇူး ကိုလည်း
မှတ်တမ်းပြုပါသည်။)

*

ဦးအောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော် - ၁

နိဒါန်း

၁၉၆၀ ဝန်းကျင်တွင် မွေးခဲ့သော စနေသားများတွင် နေဝင်းတွေ တော်တော်များတာ ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော် သင်ရသော အတန်းတစ်တန်းတွင် ကျောင်းသား ၁၅၀ အနက် နေဝင်း ၄ ယောက်ပါသည်။ ပြည်နေဝင်း၊ ဓားနေဝင်း၊ လွယ်အိတ်ကြီးနေဝင်းနှင့် အင်းစိန်နေဝင်း။ ထိုအတန်းအရင်က အတန်းမှာလည်း ကရာတေးနေဝင်း စသည်ဖြင့် နေဝင်း ၃ယောက် ရှိသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော ၄ ယောက်အနက် အင်းစိန်နေဝင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် မိသားစုသဖွယ် နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ့တွင် ကိုညိုထွန်းခေါ် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရှိသည်။ စကားစပ်မိတိုင်းပင် နေဝင်းက “အစ်ကိုထွန်း၊ အစ်ကိုထွန်း” စသည်ဖြင့် ထည့်ပြောတတ်၍ ထို ကိုညိုထွန်းကို မမြင်ဖူးဘဲ ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ ညိုထွန်းမှာ သူ့နာမည်အရင်း မဟုတ်။ ကလောင် အမည် ဖြစ်ပါသည်။ ရှုမဝ အပါအဝင် မဂ္ဂဇင်းကြီးများတွင် သူ့ဝတ္ထုတိုတွေ ဖတ်ဖူးသည်။ ဝတ္ထုရှည် ကတော့ တစ်ပုဒ်ပဲ ဖတ်ဖူးသည် ထင်၏။

နေဝင်းကလည်း ကိုညိုထွန်းအား ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပြောပြလိမ့်မည် ထင်သည်။ တစ်နှစ်ကျောင်းပြန်အဖွင့်မှာ “အစ်ကိုထွန်းက ဆရာအတွက် ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်” ဆိုပြီး သေသေသပ်သပ် ထုပ်ပိုးထားသော စက္ကူထုပ်တစ်ထုပ် ပေးပါသည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

ကတ်ထူဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်။ သားရေတု နီညိုရင့်ပေါ်တွင်
ကြည်မင်းရေးစုထွေထွေ ဟု ရွှေစာလုံး ထိုးထားသည်။

မက်ကင်နီကယ်ဟု ခေါ်သော စာရွက် ပါးပါးချောချောများကို စာမျက်နှာ
၅၀၀ ခန့်ရှိ ကတ်ထူဗလာစာအုပ်အဖြစ် ချုပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စာမူရေးလျှင် စာရွက် ရွေးသည့်အခါလည်း ရွေးသည်။
ကြိုသလိုလည်း ရေးတတ်သည်။ အကြိုက်ဆုံးစက္ကူမှာ
လက်နှိပ်စက်ရိုက်စက္ကူအပါးများ ဖြစ်၏ ။ ဖောင်တိန်နှင့် ရေးရတာ
အလွန်ကောင်းသည်။ ဒုတိယ အကြိုက်ဆုံး စက္ကူမှာ (ယခု ဘားပြား/ဘားဖြူ ဟု ခေါ်
နေကြသော) သတင်းစာ စက္ကူ (newprint) ဖြစ်သည်။ သတင်းဂျာနယ်ကို
တည်ထောင်စဉ်က ရခဲ့သောအကျင့်ဖြစ်၏ ။ တတိယအကြိုက်ဆုံးကတော့
ရေနီရစစ်တောင်းစက္ကူမျိုးဖြစ်သည်။ မကြိုက်ဆုံးကတော့ ယနေ့လူသုံးများလှသည့်
ဖြူချော စက္ကူ(စာကူးစက်သုံး စက္ကူ) များ ဖြစ်သည်။

ကိုညိုထွန်း ပေးလိုက်သော မက်ကင်နီကယ်အမျိုးအစားက စာရေးစက္ကူ
အကောင်းစား တွင် သုံးသော ပါးချောလေးတွေ ဖြစ်၍ ကြိုက်စရာကောင်းလှသည်။

စာမူကို ရေးချင်ရာရေး၊ ပစ်ချင်ရာပစ်ပြီး သတိရတော့မှ ကောက်ပြီး
ဖိုင်တွဲတတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ စဉ်းစားစရာတစ်ခု ရလာသည်။ ရေးရတာ
ကသိကအောက်နိုင်ခြင်းကို အောင့်အည်းသည်းခံပြီး ဤ ကတ်ထူစာအုပ်တွင်
စာမူကြမ်းများ ရေးလျှင် သိမ်းရဆည်းရ မလွယ်ပါသလော။ လွယ်တာတော့
လွယ်ပါတယ်။ သို့သော် အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ် တွန်းရေးရတော့
စာအုပ်ထူထူနှင့် ရေးရတာ ခရီးမတွင်ပေ။ လယ်ဂျာစာအုပ်နှင့် ရေးတာကမှ
ပိုကောင်းပေသေးသည်။

သို့သော် ကိုညိုထွန်းကိုလည်း သတိတရဖြစ်အောင်၊ နေဝင်းကိုလည်း
သတိတရ ဖြစ်အောင် ထို ‘ရေးစုထွေထွေ’ ထဲတွင် တမင် ရေးရတာ မျိုးလည်း

ရှိလာသည်။ အထူးသဖြင့် ဘယ်ကိုမှ ပို့ရန် မရည်ရွယ်သော စာမျိုး၊ အပြည့်အစုံ မဟုတ်သေးသည့် စိတ်ကူးမျိုးတွေ ရေးရာတွင် ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ကြာပြီးနောက် မနေ့တစ်နေ့က ထို ရေးစုထွေထွေကို ပြန်ရှာတွေ့သည်။ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ဟိုတုန်းက အသိအမြင်ကလေးတွေ၊ အရေးအသား ကလေးတွေ ပြန်ဖတ်သောအခါ ဦးအောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော် အမည်ဖြင့် အပြည့်အစုံ ရေးပြီး ဖြစ်သော ဆောင်းပါးရှည်ကို ပြန်တွေ့ပါသည်။ ရွက်နုဝေမဂ္ဂဇင်းက စာမူတောင်းသောအခါ သူတို့ကို ထိုဆောင်းပါးအကြောင်း ပြောဖြစ်တော့ သူတို့က လွယ်လွယ်ကူကူပင်လက်ခံကြသည်။

ကြိုတင် ခံထားလိုသော စကားတစ်ခု ရှိပါသည်။ ဤနိဒါန်းအပြီးတွင် ဦးအောင်သင်း ဆိုသော မိတ်ဆက်စာတိုကလေး ဆက်ရေးပါမည်။ ပြီးလျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀ ကျော်က ရေးခဲ့သည့်စာကို စကားချောရုံပြန်ပြင်ထားသည့် မူရင်းဆောင်းပါးလိုက်လာပါမည်။ ဆက်ဖြည့်ရန် များ ရှင်းလင်းချက်များကို မှတ်စုအဖြစ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း ဖြည့်စွက်ပေးပါမည်။ ဤကဲ့သို့ စကားခံထားခြင်းမှာ နောက်ဆက် လာလတ္တံ့သော စာများတွင် အစဗ္ဗာနေခြင်းများ ပါရှိပြီး ထိုအစများအနက် အများစုမှာ ယခု ၂၀၁၀ အနေအထားတွင် အစသိမ်းပြီးသားတွေ ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်၏ ။ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀ ကျော်က ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မမေ့စေလို၍ စကားခံထားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်သင်း

တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှာကော မြန်မာစာပေနယ်မှာပါ ကြီး
တစ်လုံးရသူ ဦးအောင်သင်း။

စစ်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့

ပြန်ပြောင်းလာတော့ သူ့အလုံဌာနာလမ်းမှာ အိမ်ငှားနေသည်။ ကျွန်တော်က စမ်းချောင်းမှာ နေသူ ဖြစ်၍ မသေး။ နောင်တော့ သူ စမ်းချောင်း၏ မြောက်စွန်းမှ ဓမ္မိကဝတီလမ်းတွင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပိုနီးလာသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ သူ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်သည့် အချိန်တွင် တာဝန်ကြီးတစ်ခု အတူ ထမ်းခဲ့ကြရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စာသမားအချင်းချင်းမို့ တစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး ပူးပေါင်းသွားမိသည် နောင်တော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် ခွာခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်နှင့် အဆက်အဆံ မပြတ်။ တကူးတကန့်ပင် သွားသွားတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာသို့ စာပေဟောပြောပွဲကိစ္စဖြင့် ရောက်လာလျှင်လည်း သူ့ကျွန်တော့်ဆီ မပျက်မကွက်ရောက်သည်။

ဆန်းပုံက ကျွန်တော် အငြိမ်းစားယူပြီး ရန်ကုန်တွင် ပြန်အခြေချသောအခါမှ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က တစ်ပတ်တစ်ခါ အနည်းဆုံး ဆုံနေကျ၊ နယ်မှ ရန်ကုန် လာလျှင် မဖြစ်မနေ သွားတွေ့နေကျ ဦးအောင်သင်းနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အငြိမ်းစားဘဝ ရောက်ခါမှ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ထက် ပိုမဆုံ။

သို့သော် သူ့စာတွေနှင့်တော့ ကျွန်တော် မပြတ်။ ရသလောက်ထွက်သမျှ ဝယ်စုပါသည်။ စုသည့်အထဲတွင် ဟောပြောပွဲအခွေများပင် ပါသေးသည်။

ရွက်နုဝေကို အသွင်သစ်ဖြင့် ထုတ်ဝေကြမည် ဆိုပြီး ကိုမျိုးညွန့်တို့ ကိုဖေမြင့်တို့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာကြ၏ ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဦးအောင်သင်းအိမ်သို့ သွားကြသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးပြီး ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းကြည်အောင် ခဏ မှိန်းနေ၍ ဧည့်သည် လက်မခံသေးဟု ဆိုသောကြောင့် ခဏ စောင့်နေကြရသေးသည်။

ဦးအောင်သင်း ထွက်လာတော့ အတော်ကြီး အိုစာသွားပါကလားဟု စဉ်းစားမိပြီးမှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် နဖူး ပိုကျယ်လာကာ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေသည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိ၏ ။ ၁၉၇၀ က စပြီး လက်တွဲခဲ့သည်ကို

မနုတစ်နေ့ကလိုပင် ထင်နေခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့ ရပ်သွင်က အချိန်ကာလ၏ တိုက်စားမှုကို ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ဦးအောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော်ကြည်မင်း ၁၉၈၉ မှာ ရေးဦးမည် ကြံ

ဦးအောင်သင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်နေ့တော့ ရေးဦးမည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးခဲ့ဖူး ပါသည်။ စိတ်ကူးသလောက်ကတော့ အစောလှဆုံး ဆယ်နှစ်သို့မဟုတ် ထို့ထက် နောက်ကျနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဦးအောင်သင်းကလည်း ဆရာကြီး မဖြစ်သေး၊ ကြည်မင်းလည်း ဘာကောင်မှ မဟုတ်သေး။ နောင် ဆယ်နှစ်ဆိုလျှင် ယခုလို သူ စာပေဩဇာ ထူထောင်နေပုံနှင့်တော့ ဆရာကြီးတန်းသို့ ကျိန်းသေ ဝင်မည်။ ကျွန်တော်ကကော။ စန္ဒာ၊ ဖြူနီပြာခေတ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ပင် အပြန်ခံခဲ့ရသည့် ဝတ္ထုတိုတွေ ရေးနိုင်ခဲ့ပြီး ရသသမားတိုင်း အလွန် မျှော်လင့်သော ရှုမဝမှာပင် ဝတ္ထုရှည် နှစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်သော်လည်း နယ်မှာ နေရသော ရသသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိ။ သို့သော် ကိုယ်က ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် သူက ဆင်ကြီးကျားကြီး ဖြစ်သွားပြီမို့ ရေးပျော်ပြီပေါ့။

ယခုတော့ အခြေအနေက ပြောင်းသွားသည်။ သူ ရေးလိုက်သော ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ရပြီးနောက် ကျွန်တော် စာရေးချင်စိတ်တွေ တိမ်လို့ လိပ်တက်လာတော့သည်။ ဘယ်ဆောင်းပါး ဖြစ်သည်ကို နောင်ကျ ရှင်းပါလိမ့်မည်။

တွေ့တွေ့ချင်း

ဆရာဦးအောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် စတွေ့သည် ဆိုကတည်းကပင်

တာဝန်အရ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်ခွဲရ၏။ စာကို အကြောင်းပြု၍ ပိုပြီး ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်ပြန်တော့ လည်း ထိုစာကိစ္စကြောင့်ပင် တော်တော်ကြီး ဖုဖုထစ်ထစ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပြီးတော့မှ ရှေးကထက် ပိုပြီး ချစ်ကြတယ် ဆိုတာမျိုးဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စတွေ့ပုံကလည်း ယဉ်ပါသည်။ ရှေးစာနဲ့အညီ ပြောရလျှင်တော့ ယဉ်သကဲ့...ဗျ ဟု သဘင်သံဆန်ဆန် ပလုတ်သံပေါက်အောင် ပြောလိုက်ရသော်လည်း အမှန်တော့ တွေ့ ပုံဆန်းကြယ်ဟုသာ ပြောသင့်ပါသည်။ ဆရာက မြန်မာစာဌာနမှ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က သက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ ဆရာ။ ဤလို အလှမ်းကွာသူ နှစ်ဦးအဖို့စာပေကိစ္စဖြင့် ဆက်နွှယ်မိ၍ ဆုံကြကြုံကြ ပေါင်းသင်းကြသည်။ ဆိုလျှင်လည်း သိပ်ဆန်းစရာ မရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သည့်အချိန်မှာ သူက အောင်သင်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ကံ့ကော်မြိုင် စာတန်း (မူးရင်းသတ်ပုံ။ စာတမ်း မဟုတ်) စာအုပ်ထဲမှ အနီးအဝေး တို့ ချိုးတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်မတူ တို့က သူ့ကို ဂုဏ်တင်ပေးနေကြပါပြီ။ (စာများများ မရေးဖူးသေးဘဲနှင့် ဩဇာဖြန့်ကြက်နိုင်ပြီး လူလည်း အလေးစားရသော အရေအတွက်နည်းပါးလှသည့်စာရေးဆရာများထဲတွင် သူလည်း ပါသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရွှေရတုပွဲ

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ရွှေရတုသဘင်ကို ဆဇူဂုဒီဒင်ဘာလတွင် ကျင်းပပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တိုင်းမှ ပါဝင်ကြရန် ဖြစ်သောကြောင့် ကဇာတ် ပြဇာတ်များကို မိုးရာသီမှ စတင်၍ လေ့ကျင့်ကြရ၏။ ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီများ ဖွဲ့ကြရ၏။ တက္ကသိုလ်အလိုက် ရွှေရတုသဘင် ကော်မတီများ ဖွဲ့ကာ လှုပ်ရှားကြရသည်။ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တိုင်းမှ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးက ဗဟိုကော်မတီတွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ရရာ ကျွန်တော့်တက္ကသိုလ် အတွက်

ကျွန်တော် ပါလာသည်။

မကမီ တစ်လလောက် အလိုတွင် ဗဟန်းရှိ နန်ယန်ကျောင်း အားကစားရုံတွင် အစမ်း တင်ဆက်ပြရသည်။ ဆရာကြီးများ ပါဝင်သော အဖွဲ့က အသေးစိတ် ကြည့်ရှုပြီး ဝေဖန် လမ်းညွှန်ပေးသည်။

ထိုပွဲအပြီးတွင် ဇာတ်စင်နေရာများ သတ်မှတ်ပြီး စင်အလိုက် ကပြရမည့် တက္ကသိုလ် ကောလိပ်များကို မဲနှုတ်ရသည်။ စင်အလိုက် ဒါရိုက်တာနှင့် မန်နေဂျာများ ခန့်ထားပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သည် ဆေးတက္ကသိုလ် (၁)၊ လုပ်သားများကောလိပ်၊ မော်လမြိုင် တက္ကသိုလ်နှင့်အတူ စင်(၁) တွင် မဲကျသည်။ စင်(၁) မှာ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ် (ယခု ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ရှိ အပန်းဖြေရိပ်သာ၏ မြောက်ဘက် မြက်ခင်းပြင် (ဝိဇ္ဇာ မြက်ခင်းပြင်) တွင် လျာထားရာ ကျွန်တော်တို့ကော ကိုယ်နှင့် တစ်တွဲတည်းကျသော တက္ကသိုလ်များပါဝမ်းသာ လိုက်ကြ သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ အားကစားပွဲများတွင် ဘိတ်ဆုံးလိုက်ဟေ့ ရှိရာ ဒီတစ်ချိတော့ အလူအစည်ဆုံး နေရာမှာ အနုပညာကို ပြကြားခွင့် ရပြီဟု တအားပျော်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖူးညွန့်ကြွေ ပြဇာတ်ကလည်း နန်ယန်ပွဲ အပြီးမှာ ဆရာကြီးများ၏ အချီးကျူးကို အတော်ခံခဲ့ရပါသည်။

ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်သင်း

စင်အလိုက် တာဝန်ခံများကို ကြေညာသောအခါ စင် (၁) ၏ ဒါရိုက်တာအဖြစ် ဦးအောင်သင်း၊ မန်နေဂျာက ကျွန်တော်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဦးအောင်သင်းတို့ စတင် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ယခင်အစည်းအဝေးများမှာ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ဘယ် မြင်ဖူးပါမည်နည်း။ စစ်တက္ကသိုလ်မှ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့လာတာ ရက်ပိုင်းမျှပင် ရှိသေးသည်။

နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ဒါရိုက်တာ၊

မန်နေဂျာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် မသိခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုကို သူ ပြန်ပြောပြပါသည်။ “အဲဒီ တုန်းက ဆရာ ဦးစန်အုံးက ခင်ဗျားကို ဒါရိုက်တာ ပေးဖို့ဗျ၊ ကျုပ်က မန်နေဂျာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ကျောင်းက လုပ်ပြသွားတာတွေ သူ သိပ်ကြိုက်သွားတာ၊ လူကြီးတွေက ခင်ဗျားဟာ အသက် အစိတ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ လက်ထောက်ကထိက ပေါက်စကလေးဆိုပြီး ကန့်ကွက်ကြတာနဲ့ ကျုပ်က ဒါရိုက်တာ ဖြစ်သွားရ တာ” တဲ့။

ပြဿနာတက်သော အစည်းအဝေး

စင်တွေ မဲနိုက်ကြတုန်းက ဆေးတက္ကသိုလ် (၁)၊

ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်၊ လုပ်သားများ ကောလိပ်နှင့် မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်တို့က ဝိဇ္ဇာမြက်ခင်းပြင်ရှိ စင် (၁)ကို မဲပေါက်သွားကြောင်း မှတ်မိပါလိမ့်မည်။
ထိုအစည်းအဝေးမှာပင် တက္ကသိုလ်ကြီးများက သူတို့နယ်မြေမှာ သူတို့ ကခွင့်မရှိဟု ဆိုပြီး အတော် ဆူဆူညံညံ ကန့်ကွက်ကြသည်။ တရားသဖြင့် မဲနိုက်ကြတာပဲဟု လူကြီးဝိုင်းက ဖျန်ဖြေလိုက်၍ ငြိမ်သွားကြသည်။

မကျေမချမ်း ဖြစ်ပုံတော့ ပေါ်လွင်လှသည်။ နောင် လေး-ငါးရက်

ကြာတော့ ကျွန်တော့်ထံ ဗဟိုကော်မတီမှ ထုတ်ပြန်သော ပြင်ဆင်ချက်ရောက်လာသည်။ လွယ်လွယ်ကလေး ဖြေရှင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။
ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) လိပ်ခုံးဝင်းထဲမှာ ဆောက်မည့် စင်အမှတ် (၃) ကို စင်အမှတ် (၁) ဟု နာမည်ပြောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု အစည်းအဝေးတွင် ဤလို ပြောင်လိမ်ခြင်းကိစ္စကို ကျွန်တော်

တရားဝင် ကန့်ကွက်ရာ အတော်ကြီး ပွက်လောရိုက်ကုန်သည်။ ဆရာ ဦးဖိုးကျော်မြင့်က ပါတီယူနစ်သို့ သွားရန် ရှိနေ၍ ထထွက်ရင်း မင်းမှန်တယ်ကွ၊

ဆက်ပြီး တိုက်ဟု အားပေးသွားသည်။ ဆေး(၁) အပါအဝင်ကျန်
ကဖော်ကဖက်များကလည်း ကန့်ကွက်ကြသည်။ ဆရာ ဦးစန်အုံး
(ကျောင်းသားရေးရာမှူး၊ ဝ/သ တက္ကသိုလ်၏ အနုပညာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ ရွှေရတုကပွဲ
ကောင်မတီ၏ အတွင်းရေးမှူး) ကတော့ မျက်နှာကြီး ငုံ့နေသည်။

သို့သော် အပေါ်က လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှုံးပါသည်။
မတရားလွန်း၍ သာ ပြောလိုက်ရသည်။ သူတို့၏ ညံ့ဖျင်းသော စိတ်ဓာတ်ကို
အထုပ်ဖြေပြရတာ အားနာမိသည်။ ထို့ထက်ပိုပြီး ကြီးမားသော ရိုက်ချက်တစ်ခု
ထုတ်လိုက်သေးသည်။ ဆိုင်းဝိုင်းအတွက် အခြား စင်တွေမှာ နည်မည်ကျော်
ရွာစားတွေကို တာဝန်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စင် (၃) တစ်ဖြစ်လဲ စင်အမှတ် (၁)
အတွက်ကျတော့ ပန်တျာကျောင်းမှ ကလေးတွေ။ နှစ်ပါးသွားအတွက် မင်းသား၊
မင်းသမီး ဝတ်ရန် ဆိုပြီး ပေးလိုက်သော အထုပ်ထဲတွင် ပါလာသည်က
ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ် နေသော လက်သုတ်ဝတ်သာသာ လုံချည်တွေ ဖြစ်နေ၏ ။

ဒါရိုက်တာနှင့် မန်နေဂျာ

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ၊ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ
အလုပ်လုပ်နေကြပုံကို မြင်ဖူးကြမလား မသိပေ။ မမြင်ဖူးလျှင် တောင် မှန်းကြည့်လို့
ရပါသည်။ မျက်နှာပေး အမူအရာ၊ သံနေသံထား၊ လျှောက်ဟန်လှမ်းဟန်တွေကို
အသေးစိတ် သင်ပြနေသောသူ။ စင် ဒါရိုက်တာ ဆိုသော အလုပ်က ထိုအလုပ်မျိုးနှင့်
လားလားမျှ မဆိုင်။ ဆိုင်းဝိုင်း နေရာချ၊ အဝင်အထွက်တွေ စီစဉ်။
နောက်တစ်ခန်းအတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင် နှိုးဆော်ပြီး အသင့်
နေရာယူခိုင်း၊ ကားဆွဲများ၊ မီးဆရာများကို ညွှန်ကြား ဆိုတာမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

စင်မန်နေဂျာကတော့ ရှင်းပါသည်။ လုံခြုံရေးတို့၊ အစားအသောက်တို့၊
အဖွဲ့သားတွေကို အကြံအပို့ လုပ်ရန်တို့ဖြစ်သည်။ ဇာတ်စင် သန့်ရှင်းဖို့ တံမြက်စည်း

ဝယ်ရတာ ၊ သောက်ရေအိုးတွေ အသင့်လုပ်ပြီး ရေဖြည့်ထားရတာ တွေမျှသာ။`

တပူးတွဲတွဲ

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ အစီအစဉ် သုံးခ လျာထားသော်လည်း ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေ၏ မာန် ကဗျာရှည်ကို တေသရုပ်ဖော် တင်ဆက်ရန် အစီအစဉ်မှာ သီချင်း အချိန်မီ မရ၍ ပျက်သွားသည်။ ကျွန်တော့် တပည့်တစ်ဦး၏ အခန်းရှေ့တွင် ညအချိန် တိတ်တိတ် လာချထားသော အကြမ်းထည်ကို ပြင်ဆင်ပြီး တင်ဆက်လိုက်သော ဖူးညွန့်ကြွေ ပြဇာတ်နှင့် နှစ်ပါးသွားအကတို့ အတော် ခရီးရောက်နေပြီ ဖြစ်၍ မျက်နှာလွှဲ နိုင်သည့် အဆင့်တွင် ကျွန်တော် က ဗဟိုအဖွဲ့ထဲ ပါသွားခြင်းမှာ ဘာမျှ မထိခိုက်။ ထို့ကြောင့် မိန်း (ဝ/သ တက္ကသိုလ်) ထဲမှာသာ အချိန်ကုန်နေရတော့သည်။ ဦးချစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ရင်း ပြောရင်းက သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ စာပေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတော် လေပေးဖြင့်ကြသည်။

တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် အလုံဌာနာလမ်းရှိ သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားသည်။ အိမ်တွင် ကလေးများသာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ မော်မော်သင်းကလေးက လေး-ငါတန်းလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ဦးအောင်သင်းက သူ ဖတ်ရှုထား၊ ကိုယ်ပိုင် သုတေသန ပြုထားသော စာအုပ်စာတမ်းများသာကမ ကတ်တလောက် ကတ်ပြားများပါ ထုတ်ပြ၏ ။ မော်မော်သင်းကလေး က ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ဝတ္ထုများအကြောင်း သူထင်တာတွေ ပြောပြသည်။ အားကျစရာပါပေ။ ကလေးတို့မိခင်က ပြောင်းမိန့် မကျသေး၍ လိုက်မလာနိုင်သေးဟု ထင်ပါသည်။ ခေါင်းတွဲကြီး ပါမလာသေးလို့ ဘာမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူးဗျဟု ပြော၍ ရယ်နေရသေး၏ ။ ထိုစကားလုံးကို ကျွန်တော်သဘောကျသဖြင့် ထပ်ဆင့် ယူငင် သုံးစွဲခဲ့ရာ ကျွန်တော့်တက္ကသိုလ်တွင်လည်း အိမ်သူဇနီးကို ခေါင်းတွဲကြီးဟု ရည်ညွှန်းသောအမှု

ထွန်းကားသွားခဲ့သည်။

ဆရာဦးအောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော် စကား အတော်ကြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။ အလွန် ပြောနိုင်ပြီး အလွန်လည်း ဗဟုသုတနယ်ကျယ်သူ ဖြစ်နေမှန်း တစ်စတစ်စ သိလာရ၏ ။ ကျွန်တော်တို့ အများဆုံး ထိုင်ဖြစ်သည်ကား ဦးချစ်ဆိုင်။ တောင်ငူဆောင်ရှိ သူရုံးခန်းမှာလည်း ထိုင်တတ်သည်။ မြန်မာစာဌာနကား ကျွန်တော်နှင့် မစိမ်း။ ဆရာဦးဖိုးကျော်မြင့်၊ ဆရာမ ဒေါ်မာလေးတို့ အစ ဦးခင်အေးတို့၊ မောင်ပန်းမွှေးတို့ အလယ်ကဗျာဆရာ ပန်းချီဆရာ မောင်နွယ်သွေး အဆုံး ကျွန်တော်နှင့် ခင်သည်။

မြန်မာစာဆရာများကြားတွင် ဦးအောင်သင်းက သီးသီးသန့်သန့်ကြီး အဆင်ကွဲနေသည်ကို သတိထားမိ၏ ။ သူက ဘာသာစကားထက်စာပေကို ပိုသန်သည်။ ဂန္ထဝင်ထက် ခေတ်ပေါ်ကို ပိုသန်သည်။ လေ့လာရေးထက် ဝေဖန်ရေးကို ပိုသန်သည်။ လေ့လာရေးထက် ဝေဖန်ရေးကို ပိုသန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နားထောင်သမား ဖြစ်နေရတာ များသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် လက်ပြင်ကိုင်ကိုင် နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ မြန်မာစာပေရော အင်္ဂလိပ်စာပေပါ ကြုံသလို ရွတ်ဆို ကိုးကားပြနိုင်သူ ဖြစ်ရသည့်ကြားတွင် ဇဝနဉာဏ်၊ တန်နုပတ္တိဉာဏ်နှင့် ဟာသဉာဏ်တွေကိုပါ အကွက်ဆိုက်လျှင် ဆိုက်သလို သုံးသွားတတ်လေရာ ကျွန်တော်က နားထောင်သမားသက်သက် ဖြစ်နေရသည်မှာ မဆန်းပါ။

နောက်တစ်ချက်လည်း ရှိပါသေးသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ ရာထူးကသာ အတူတူ၊ လူချင်းက တခြားစီဟု ဆိုရလောက်သည်။ အသက်ချင်းက ၂၀ လောက်ကွာမည်။ ရှစ်တန်းမှ စပြီး မြန်မာစာမှ လွဲ၍ ကျန်ဘာသာ အားလုံးကို အင်္ဂလိပ်လိုသာသင်ယူကျက်မှတ် ဖြေကြားလာရ၍ မြန်မာစာနှင့် ဒုံးခပ်ဝေးဝေး။ ကော်လိပ်၏ ပထမ ၂ နှစ်တွင် ဆရာဦးဖိုးကျော်မြင့်တို့၊ ဆရာမဒေါ်ပိုတို့၏ လက်ချာများကြောင့် ဂန္ထဝင်မြန်မာစာနှင့် သိပ်မစိမ်းတာပဲ ရှိသည်။ ဤလို

ဒုံးဝေးသည့် ငတိကလေးကို တန်းတူ ဆက်ဆံပြီး ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ကျေနပ်နေမိသည်။

အောင်သပြေနဲ့ ဘီယာ

နှစ်ငါးဆယ် ရွှေရတုသဘင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး

ဦးအောင်သင်းနှင့်ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်ရစရာကလေးတစ်ခု ရှိနေခဲ့၏ ။

လိပ်ခုံးဝင်းအတွင်းက စင်ကို တာဝန်ယူဆောက်လုပ်ပေးကြသူများက ပွဲအပြီးတွင် ပျော်ပွဲတစ်ခု လုပ်ပေးပါဟု ကမ်းလှမ်းလာ၏ ။ လူကြီးဖြစ်သူ ဆရာဦးအောင်သင်းကို လုပ်ပေးပါဟု ကမ်းလှမ်းလာ၏ ။ လူကြီးဖြစ်သူ ဆရာဦးအောင်သန်းကို တိုင်ပင်သောအခါ “သူတို့ ဆောက်လုပ်ရေးထုံးစံ ထင်ပါရဲ့၊ လုပ်ပေးကြတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောသည်။ ထိုအချိန်တွင် စင်ကို ပြန်ဖျက်စ ပြုနေကြပြီ။ လူအင်အားကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော်များသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ ထိုလူစုအတွက် ရမ် ကို ဝယ်တိုက်ရန် ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ အကြီး တစ်လုံးလျှင် ၁၄၂ကပ်လောက် ပေးရသော ရမ် ကို ကျွန်တော်တို့မဝယ်နိုင်။ ပြုစုပါမည်ဟုလည်း ကတိပေးပြီးပြီ။ အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တတ်သော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများနှင့် တိုင်ပင်သောအခါ အဖြေ ရသွားသည်။ ဆရာဦးအောင်သင်းကို တင်ပြပြီး လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ရသည်။ ဘဲကင်တို့ ခေါက်ဆွဲကြော်တို့ မြေပဲတို့ ဝယ်ခြင်း၊ ဇွန်းခက်ရင်းများကို ရှာဖွေခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ရေပုံးတစ်လုံး၊ ရေအိုးတစ်အိုးကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားရသည်။ ရေပုံးထဲတွင် စပယ်ရှယ်ကောက်တေး။ အောက်သပြေခေါ် အရက်ဖြူ ငါးလုံးကို ဘီယာ ငါးလုံးနှင့် ရောကာ ရေခဲတုံးကြီးထည့်ထားသည်။ အောင်သပြေ အရက်ဖြူက တစ်လုံး လေးကျပ်ဖြင့်မှာထားခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဘီယာကတော့ သင်းမာလာမှ တစ်လုံး သုံးကျပ်ပြားသုံးဆယ်ဖြင့် ဝယ်သည်။ ဖန်ခွက်က ဆယ့်လေး-ဆယ့်ငါးခွက်။

အချိန်တန်တော့် ရောက်လာသည်က နှစ်ဦးမျှသာ။ ထိုနှစ်ဦးမှာပင် ရာထူး ပိုကြီးပုံရသော ဘောင်းဘီရှည်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားသားနားနား ပုဂ္ဂိုလ်ကပဲ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကို ဧည့်ခံရန် ပြင်နေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ လက်ထောက်ကထိက ဆို၍ ယုံလောက်စရာပုံစံ မရှိ။ ဇာတ်စင်မှာပဲ အိပ်၊ ဇာတ်စင်မှာပဲ ကြုံသလို စားနေရ၍ ဇာတ်သမားပုံစံပေါက်နေကြပြီ။

ဧည့်သည် နှစ်ဦးစလုံးကို အတင်း နေရာချထားပေးပြီး အရက်ခွက်တွေ ကမ်းတော့ နမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်၊ ကြိုးစားကိုင်ရင်း အမြည်းကလေး တို့တိတို့တိ စားကာ ခဏနေတော့ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ် တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးအောင်သင်းတို့မှာ ဖန်ခွက်ကိုယ်စီနှင့် ကြောင်တောင်တောင် ကျန်ခဲ့၏ ။ ထိုအရက်တွေ အမြည်းတွေ တစ်ပုံကြီးကို စင်ဖျက်နေသူ အလုပ်သမားတွေနှင့် လိပ်ခုံးမှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေပါ ခေါ်တိုက်လိုက်ရသည် ဟုထင်ပါသည်။

ဆောင်းပါးရှင် ဦးအောင်သင်း

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် အားတိုင်း တောင်ငူဆောင် ရောက်နေတတ်သည်။ ရှုမဝတွင် ဦးအောင်သင်း၏ ဆောင်းပါးများ ပါစပြုပြီ။ ဒဂုန်တာရာ၏ ကဗျာအယူအဆဆောင်းပါးကို ခပ်တင်းတင်း ကိုင်တွယ် ပြလိုက်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်မှာ ဆရာဒဂုန်တာရာကို ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ရာ တောင်ငူဆောင်သို့ တကူးတကန့်သွားပြီး ရန်ထောင်ခွဲမိသေး၏ နောက်ပိုင်း သွေးအေးအေးဖြင့် ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ သူ မှန်တာ တွေ့လာရ၏ ။ ရာဇော်ဂျီ၏ ရေးဟန်အကြောင်း စိစစ်ပြသော ဆောင်းပါးနှင့် ယှဉ်ဖတ်လျှင် ပိုသိသာသည်။

မိုးရွာနေသော တစ်နေ့တွင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို အကြောင်းကြုံသည်မသိ။ ဦးအောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး

ရောက်သွားကြသည်။ စက္ကူနှင့် စာရေးကိရိယာ ဆိုင်တွင် ပတ်ကား ၁၇
ဖောင်တိန်တွေ ရောင်းနေတာ တွေ့၍ အစိုးရဈေးနှင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ရခြင်းကို
တစ်ယောက် တစ်ချောင်း အားရပမ်းသာစွာ ဝယ်ကြသည်။ လမ်းတစ်ဖက်
ဖြတ်ကူးပြီး ရုပ်ရှင်ရုံတွေအောက်က ဖောင်တိန်ကုလားတွေဆီမှာ
နည်မည်ထိုးကြသည်။ ပြီးတော့ ရုံထဲ ဝင်ပြီး ကာတွန်းကားတစ်ကား ဝင်ကြည့်သည်။
လက်ထောက်ကထိက နှစ်ယောက် ကာတွန်းကား ဝင်ကြည့်ကြတာ ကြားရုံနှင့်
ရယ်ချင်ကြလိမ့်မည်။ ဝေါ့ဒစ္စနေမှ တင်ဆက်သော Jungle Book ဖြစ်ပါသည်။
ထိုရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ဖို့အတွက် တမင်လာခဲ့ကြတာဟု ထင်ပါသည်။
စာတန်းထိုးသောအခါ Written by တို့ Story by တို့ မသုံးဘဲ Inspired by Rudyard
Kipling ဟု သုံးနှုန်းထားသည်ကို ဦးအောင်သင်းက မှန်မှန်ရရ ချီးကျူးသည်။

နာမည်ကျော် ကျောင်းဆရာ

၁၉၇၁ တစ်နှစ်လုံး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး အများကြီး တွဲဖြစ်သည်။
အနီကပ် ပေါင်းလာလေလေ သူ့ခေါင်းကို လန့်လာလေလေ ဖြစ်၏။ စကားပြောရော
ကဗျာပါ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ အလွတ်ဆိုနေသည်များကို “ ဆရာ တော်တော်
ကျက်ခဲ့တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ထောမနာပြုသောအခါ “ မဟုတ်ဘူးဗျ
ကိုကြည်မင်းရ၊ ကျုပ်က စာတစ်ပုဒ်ကြိုက်မိရင် စိမ့်နေအောင် စွဲဖက်တာ၊
ခဏခဏလည်း ပြန်ဖတ်တာ၊ ကြာတော့ အလွတ်ရသွားတာပေါ့” ဟု ဖြေပါသည်။

သူ စာသင်ကောင်းပုံ၊ စကားပြောကောင်းပုံတွေ ဝ/သ တက္ကသိုလ်မှာ
ရေပန်းစားလာပုံရ၏။ တစ်ခါက သူ့အတန်းကို လိုက်သွားတော့ အတန်းထဲမှာ
သာကမ ကော်ရစ်ဒါမှာပင် ကျောင်းသားတွေ လျှံနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ကျွန်တော့်ညီမှာ သ/သ ၌ ကျောင်းတက်နေဆဲ ရှိနေရာ သူ့ကိုယ်တွေ့တစ်ခု
ပြောဖူးသည်။ အတန်းတစ်တန်း တက်လုလုအချိန်တွင် လက်ပြင်းကိုင်းကိုင်း

အရပ်ရှည်ရှည် လူတစ်ဦး အပြင် ကော်ရစ်ဒါမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို
ထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရင်း မတ်တတ်ရပ်နေသည်။
ခေါင်းလောင်းထိုးသောအခါ အခန်းထဲဝင်ပြီး စာသင်ခုံပေါ်တက်သွားသည်။
ခပ်နောက်နောက် ကျောင်းသားတွေက လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်း (သူ့ဝသီအတိုင်း)
နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်နှင့် လူကို လှမ်းပြောင်ကြသည်။ ဆူညံနေကြသည်။ စာ သင်တော့
အသံအနည်းငယ် စဲသွားသည်။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ အသံလုံးဝ
ငြိမ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ဝေါခနဲ ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့
အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်သံကြီး
ဟိန်းထွက်လာပြန်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ထိုမြန်မာစာဆရာ၏ အချိန် ဆိုလျှင်
ခန်းလုံးပြည့်။

ကိုမြန်မာစာဆရာနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့မှာ တတွဲတွဲနှင့် ညီအစ်ကိုလို(အမှန်တော့ အသက်အားဖြင့် တူအရီး) ခင်မင်ကြောင်း သိရသောအခါ အလွန်
ဝမ်းသာသွားသော ညီတော်မောင်၏ မျက်နှာပေးကို
ကျွန်တော်မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ရွက်နုေမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီ၊ ၂၀၁၀

*

၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေ တစ်သက်တာဆုကို
ဒုတိယသမ္မတ ဦးဘဏ်ထွန်းက ချီးမြှင့်စဉ်
ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်၊ စာရေးသူနှင့် ဆရာဦးအောင်သင်း

ဦးအောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော် - ၂

ဆရာဝန်အသင်းတိုက် စာပေပွဲများ

နောက် လေးနှစ်ကြာအပြီး ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြေ ပြန်နင်းရသောအခါ

ဦးအောင်သင်းသည် နာမည်ကျော်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လက်သံပြောင်လှသော ဆောင်းပါးများ၊ အညာလေကို ပြန်လှန်သော

ဆောင်းပါးများကြောင့် နာမည်ကျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာဌာန၏

မြန်မာစာပေ သင်ကြားရေးကို တစ်ခေတ်ဆန်းအောင် ဦးဆောင်သင်ကြား

ပေးနေသော ဆရာတစ်ဦးအဖြစ်လည်း တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်တွင် ဟိုးဟိုးကျော်

ပါသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန် စာပေနယ်ပယ်တွင်

စာပေဆွေးနွေးပွဲများဝယ်ကပ်ထသည်။ ပထမတော့ ဝိုင်အမ်စီအေ ဆွေးနွေးပွဲများ။

နောက်တော့ ဆရာဝန်များအသင်းတိုက် စာပေဆွေးနွေးပွဲများ။

ထိုစာပေ ဆွေးနွေးပွဲများကို ဦးစီးဦးရွက် ပြုပေးနေသူမှာ အညာသား

စာရေးဆရာကြီးဟု မှတ်မိပါသည်။ မြန်မာစာပေနယ်တွင် ပြောစမှတ် ဖြစ်စေခဲ့သော

ဝေဖန်ရေးတစ်ခေတ် ဖြစ်၍ ကြုံလည်းကြုံနေတုန်း နောက်ကြောင်း ပြန်လှန်ပါရစေ။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ကျောင်းလာတတ်သော ၁၉၆၄ လောက်တွင်

စာဆိုတော်နေ့ ကျင်းပမှုများသည် မြို့ကြီး ပြကြီးများတွင် အတော် အရှိန်ရနေပါပြီ။

ထိုအထဲတွင် စည်းစည်းလုံးလုံး အရှိဆုံး၊ အောင်အောင်မြင်မြင် အရှိဆုံးနှင့်

ကျိုးအမြတ်ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်လည်း အပြနိုင်ဆုံးမှာ အန္တလေးမြို့မှ ကျုံးထောင့်

ဓမ္မဗမာန်ပွဲများဖြစ်သည်။ မန္တလေး စာနယ်ဇင်းလောကကို လူထုဦးလှက

ကောင်းကောင်း ဦးဆန်းထွန်း ရှိသည်။ မန်းတက္ကသိုလ် တစ်ခုလုံးကိုကား

ပါမောက္ခချုပ် ဦးကျော်ရင်နှင့် သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာသန်းထွန်းတို့က

ဦးဆောင်သည်။

မန္တလေးမြို့၏ စာဆိုတော်နေ့ အခမ်းအနားများကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက ပင်ဦးဆောင် ဦးရွက်ပြုကြသည်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာလို ပြဇာတ်က၊ စာပေဟောပြော၊ စကားရည်လှ ဆိုတာမျိုးထက် လွန်၍ စာတမ်းဖတ်ပွဲများပါ ပြုလုပ်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုစာတမ်းများကို လူထုတိုက် (ကြီးပွားရေးတိုက်) မှ စာအုပ် ထုတ်သည်။

လူငယ် ကဗျာဆရာတစ်ဦး၏ ပြင်းထန်သော ဝေဖန်ရေးများနှင့် စကားပြေ ရေးရာတွင် စကားပြောသလို ရေးရန် ဟူသော အယူအဆသစ်တို့ကြောင့် မြန်မာစာပေနယ်တွင် အကြီးအကျယ် ဂယက်ထသည်။

အတွေးနှင့်အရေး

၁၉၆၆ (ကျွန်တော့်အထင်) တွင် ရန်ကုန်ရှိ ယမုံနာစာအုပ်တိုက်မှ အတွေးနှင့်အရေး စာစဉ်များ စတင် ထွက်ရှိသည်။ ထိုမတိုင်ခင်ကပင် လူထုသတင်းစာတွင် ပုံမှန် ပါခဲ့သော (မန္တလေးကဗျာဆရာ၊ ဝေဖန်ရေး ဆရာတစ်ဦး၏) စာ ဝေဖန်ရေးများကြောင့် ဝေဖန်ရေးကိစ္စသည် စာပေနယ်အဖို့ ငြင်းခုံစရာတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ထိုအတောအတွင်းမှာ ပင် ထိုသူ၏ ပြည်သူ့ရှုထောင့် စာအုပ်ဝေဖန်ချက်များ ဟူသော လုံးချင်းတစ်အုပ် ထွက်သည်။ လူထုသတင်းစာတွင် ပြန်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အတော် ပွဲဆူသွားသည်။

အတွေးနှင့်အရေး စာစဉ်ကို တာဝန်ခံ လုပ်ဆောင်သူမှာ မည်သူဟု မသိရ။ ထုတ်ဝေသူ အမည်သာ ပါပြီး တည်းဖြတ်သူ တာဝန်ခံသူ၏ အမည် မပါ၍ ဖြစ်သည်။ စီစဉ်သူ မောင်ရဲသူ ဟူ၍ တော့ ပါဖူးသည် ထင်ပါသည်။ တာဝန်ခံ လုပ်ဆောင်သူမှာလည်း မောင်ရဲသူပင် ဖြစ်ဖို့များသည်။ သူ့ဆောင်းပါးများမှာ အဓိက ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏ ။ မောင်ရဲသူ ဘယ်သူလဲ ဆိုသည်ကို သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကပဲ သိကြပါမည်။ အပြင်မှာတော့ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ အရာရှိ တစ်ဦးစလိုလို သတင်းလွှင့်ထားပုံရသည်။

ဝေဖန်ရေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော့်မှာ ထိုအတွေးနှင့် အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။ ပထမအုပ်ကို နောက်မှ မနည်းလိုက်ရှာရသည်။ ဝေဖန်ရေးများက လက်သံပြောင်လှသည်။ အာဃာတ များပြားမှု၊ တမင် ချောက်တွန်းမှုတွေလည်း ပါသည်။

နောင်တော့ ထိုအတွေးနှင့်အရေး စာစဉ်များကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ခဲ့သူမှာ (ရင်းနှီးသူများက ကတုံးဟု ခေါ်သော) စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။ ထင်တော့ ထင်ခဲ့ပါသည်။ အတွေးနှင့် အရေးတွင် အခြားသူများ၏ ဝတ္ထုများ (အထူးသဖြင့် အကြေသားများ၏ ဝတ္ထုများကို ခေါင်းဖော်ရဲစရာ မရှိလောက်အောင်ပင် ပစ်ပစ်ခါခါ ဝေဖန်သော်လည်း ထိုစာရေးဆရာကြီး ပြောချင်စရာတွေ တစ်လှေကြီးပါသော ဝတ္ထုကိုကား ပင့်လုံးကလေးများဖြင့် ချီးကျူးထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အတည့် ပြောရလျှင်တော့ ကိုယ့် ဝတ္ထုကို ကလောင်ပွက်နှင့် ချီးကျူး ဂုဏ်တင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာပေလေ့ကျင့်ရေးစခန်း

ဆရာဝန်များ အသင်းတိုက် စာမေးပွဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးအောင်သင်းတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့သည့် အချိန်မှာ (၁၉၇၆ နှစ်ကုန်ပိုင်း သို့မဟုတ် ၁၉၇၇ နှစ်ဦး ပိုင်းလောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်က စနေနေ့တွင် နေ့တစ်ဝက် ရုံးတက်ရပါသည်။ ရုံးဆင်းချိန်တွင် ဆရာဝန်များအသင်းတိုက်သို့ ပြေးရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှပါ၏ ။ ဆွေးနွေးပွဲသို့ စာပေ ဝါသနာရှင်များ၊ စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာများက ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် လာကြသည်။ ထိုအထဲတွင် အင်အားအကောင်းဆုံးမှာ ဆရာဦးအောင်သင်းဦးဆောင်သော မြန်မာစာမေဂျာအုပ်စုဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဟောပြောသူ စာရေးဆရာများ၏ စာများကို သေသေချာချာ

ဖတ်ရှုပြီး ပြင်ဆင်လာခဲ့ကြပုံ ပေါ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ကိုယ်တော်။ သို့သော် ဦးအောင်သန်းနှင့် တည် မိကြသော အပတ်တွင်ကား အဖော်ပါသည်။

ဝိုင်အမ်စီအေ ဆွေးနွေးပွဲများကို ကျွန်တော် မရောက်ဖူးပါ။

ကျွန်တော်မှာစာပေနယ်သို့ ဝတ္ထုတိုများဖြင့် ဝင်ခါစ ၁၉၇၀ လောက်မှာပင် စာပေအပေါင်းအသင်း သိပ်မများသူ ဖြစ်သည်။ ကာတွန်း ငွေကြည်၊ ကာတွန်း မြေဇာတို့နှင့်သာ အပေါင်းများသည်။ သူတို့ကလည်း (ကျွန်တော် ပြောထား၍) ဆယ်တန်း(ခ) အောင်ပြီး ရုံးလုလင်တစ်နေရာလောက် လိုက်ရှာနေသူ အလုပ်လက်မဲ့ စာပေသမားပေါက်စအဖြစ်သာ သိကြပါသည်။

မှတ်မိသမျှပါ

ရန်ကုန်မြို့နှင့် လေးနှစ်လောက် ဝေးနေရာမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဆရာ ဦးအောင်သင်း ထံ ကျွန်တော် ရောင် မရောက် မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်များ အသင်းတိုက်တွင် ပြန်မဆုံခင်က ဦးအောင်သင်းထံသို့ ကျွန်တော် သွားတွေ့မတွေ့ကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်တော့ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သာ အတိအကျ ရေးချင်လျှင် ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေနိုင်သော စာရွက်တိုစများ ပြန်ရှာရုံနှင့် ရပါသည်။ အညာစာတမ်းများ အကြောင်း၊ အတွေးနှင့် အရေး စာစဉ်များအကြောင်း စသည်တို့အတွက် စာအုပ်ပုံတွင် ထပြီး မွေလိုက်နှောက်လိုက်လျှင် ခုနှစ်တွေ အတိအကျ ထွက်လာမည် ဖြစ်၏ ။ သုတေသနစာတမ်း မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တောင့်တောင့် မာမာတွေ ရေးချင်စိတ် မရှိ။ စိတ်ထဲ မှတ်မိနေသမျှကို ပြန်ရေးပြီး လိုအပ်တော့မှာပင် နောက်ဆက်တွဲနှင့် ကိန်းဂဏန်းအတိအကျတွေ ပေးတော့မည်ဟုသာ စိတ်ကူးပါသည်။

စာပေဆွေးနွေးပွဲအကြောင်း ဆက်ရဦးမည်။

ချွတ်ပွဲကြီး

ဆရာဝန်များအသင်းတိုက် စာပေဆွေးနွေးပွဲများကို
ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေနှင့် ဆရာ မောင်သိန်းဆိုင် တို့မှ စ၍ မိပါသည်။

ဆွေးနွေးပွဲသို့ ဝင်ရောက်နားထောင်လိုသူများသည် (အခန်း ၄:၁ကို
ထည့်ဝင်ပေးသော သဘောလားမသိ) ဝင်ကြေး ပေးရသည်။ ပထမ အစီအစဉ်အဖြစ်
စာရေးဆရာက ဟောပြော ပါသည်။ ပရိသတ်က စာရွက်လွှတ်များ သို့မဟုတ်
စီစဉ်သူများက ဝေငှသော မေးခွန်းပုံစံများ သုံး၍ မေးချင်တာ ကြိုမေးထားနိုင်သည်။
ဟောပြောမှုအပြီးတွင် စာရေးဆရာက ထိုမေးခွန်းများကို ဖြေပါသည်။ မေးခွန်းများ
ဖြေအပြီးတွင် ပွဲကို ခေတ္တနားသည်။ အသင့်ရှိနေသော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင်
ဝယ်ယူသောက်သုံးနိုင်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဒုတိယပိုင်း ပြန်စသည်။ ဒုတိယပိုင်းကား
ပွဲကြမ်း ဖြစ်၏ ။ ကြိုတင်စာရင်းပေးထားသူများက ကိုယ်တိုင်တက်ရောက်
ဆွေးနွေးရသည်။ ချဲ့ပွဲ၊ ချွတ်ပွဲကြီးဟု ထိုစဉ်က သုံးသော ဗန်းစကားဖြင့်
ပြောရပါမည်။ စာရေးဆရာကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဖမ်းပွဲကြီး ဖြစ်၏ ။ အားပါးတရ
ပိုင်းဝေဖန် ချေချွတ်ကြသည်။ စာရေးဆရာက မိမိ တတ်လျှင် တတ်သလို ပြန်လည်
တိုက်ကွက်ထုတ်ခြင်း၊ ရှောင်တိမ်းခြင်းများ ပြုသည်။

တက်နေကျတွေ

ရဟန်းတော် လေး- ငါးပါးလည်း ကြွလာတတ်ရာ ရှေ့ဆုံးမှာ အမြဲလိုလို
တွေ့ရ၏ ။ ထိုအထဲမှာ တစ်ပါးမှာ ဒုတိယပိုင်း ဖြစ်သော ဝေဖန်ချေချွတ်ရေးပွဲတွင်
အမြဲတမ်း ထိပ်ဆုံးမှ တက်သည်။ ပြီးလျှင် ဒုတိယ တက်သူမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး
စုံထောက်စာရေးဆရာတစ်ဦး။ ရဟန်းတော်က တော်တော်ကြီး

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဝေဖန်တတ်သည်။ ဆရာဒေါင်းကြီးနှင့် ဆရာမောင်သိန်းဆိုင်တို့၏ လျှို့ဝှက်သည့်ဖိုဝတ္ထုများမှ ပြောချင်စရာ အကွက်များကို အလွတ် ရွတ်ပြပြီး ဒါမျိုး ရေးရသလား ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် ဝေဖန်သည်။ စာရေးဆရာများက ထိုစာများမှာ ရဟန်းတော်များအတွက် မရည်ရွယ်ပါကြောင်း ဖြေရှင်းသောအခါ ဝေါခနဲ ပွဲကျသွားသည်။

ဒုတိယ တက်လေ့ရှိသော စာရေးဆရာကတော့ စာပေသည် ပြည့်သူ့အတွက် ဆိုသော ကြွေးကြော်သံကို ညာလက်သီးမြှောက်၍ ကြွေးကြော်ပြီးမှ သူ ပြောလိုရာကို ဆက်ပြောသည်။

နောက်လူများတွင် စာဖတ်ပရိတ်သတ်ထဲမှာ ပါလာသည်။ သို့သော် အများ မျှော်လင့်ကြသည်မှာ မြန်မာစာမေဂျာနယ်က ထင်သော ကျောင်းသား တစ်ဦး။ ယူနီဖောင်း အင်္ကျီနွမ်းနွမ်း၊ လုံချည်နွမ်းနွမ်းဖြင့် ထိုကျောင်းသား တက်လာလျှင် ပရိသတ်က ငြိမ်သွားသည်။ သူ့ဝေဖန်ရေးများက ကြမ်းပါသည်။ ဆရာ ဒေါင်းနွယ်ဆွေကို ယခင်က တိုးတက်သော ကဗျာ ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုတော့ အပစ်အခတ် အညှစ်အသတ်တွေ ရေးသဖြင့် ဒေါင်းနေသော ဒေါင်းကြီး ဟု နာမည်ပေးရာ အတော် ပွဲ ဆူသွားသည်။

ဒါမျိုးတွေ

ထိုနှစ်ပွဲ ဆက်တိုက် တက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် သတိပြုမိသော ထူးခြားချက် တစ်ချက်ရှိလာပါသည်။ ဆွေးနွေးသူတချို့က ဘယ်စာရေးဆရာ လာလာ ဒီမေးခွန်း တစ်မျိုးကိုပဲ မေးတတ်ပြီး စာတစ်အုပ်လောက် အပိုင်ဖတ်ပြီး ဒီစကားလုံး၊ ဒီလေသံနှင့်ပဲ တက်တက်ချဲ့ကြခြင်းဖြစ် သည်။

ဤကိစ္စမှာ ရေးသူအပေါ် ဖတ်သူက ရန်သူလို ဆက်ဆံနေသော

စိတ်အခံမှ လာနေ၍ စာပေနယ်အတွက် မကောင်းဟု ကျွန်တော် မြင်၏။ သို့သော် စာရေးဆရာသည် ကိုယ် ပြုခဲ့သမျှ ပြန်ခံရခြင်းဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ မှန်ရာကို ရဲရဲ လုပ်ခဲ့လျှင် အမောက်ထောင်ပြီး သတ္တိပြရုံသာ ရှိမည်။

တကယ့်ကိစ္စမှာ မိမိ၏ ပေတံတိုတိုကလေးဖြင့် ဘယ်စာရေးဆရာလာလာ ရန်သူလို ဆက်ဆံနေသော ကိစ္စဖြစ်ပါ၏။ စကားလုံး ပြောင်ကြသဖြင့် (ပြောင်အောင်လည်း တမင် ရွေးချယ်ထားကြသဖြင့်) ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်ဩဘာကို ရကြသည်။

သို့သော်ဤကိစ္စအား အားပေးဖွယ်ကိစ္စ မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် မြင်သည်။

ဝေဖန်ရေး ဆိုသည်မှာ သူ့ဂုဏ်နှင့်သူ ရှိသည်။ လေးလေးစားစား သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောလေလေ ဂုဏ်ရှိလေလေ ဖြစ်သည်။ မလေးစားနိုင်သော စာမျိုးကို ဘာကြောင့် အရေးစိုက်နေမည်နည်း။ ယခု တွေ့နေရသည်ကား နောက်အပတ်မှာ စာရေးသူ ဘယ်သူဟု သိလိုက်သည်နှင့် တစ်အုပ်ကို အပိုင်ဖတ်ပြီး စွဲချက်ကြီးကြီးတွေ တင်ရန် ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်နေသည်။

လိုရင်း ပြောရလျှင် စင်မြင့်ပေါ် တက်နေကျ ထိုဝေဖန်သူများထဲမှ တချို့ကို ကျွန်တော် ကြည့်မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ တက် ကြမ်း ကြပါတော့သည်။

ကြမ်းပွဲကြီး

ထိုတစ်ပတ် အလှည့်ကျသူမှာ ဆရာမင်းကျော် ဖြစ်သည်။

လူစည်ကားလိုက်သည်မှာလည်း ခန်းလုံးပြည့်။ ထုံးစံအတိုင်း စာရေးဆရာက ဟောပြောပြီး မေးခွန်းများကို ဖြေသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယပိုင်း စပါသည်။ စပြီ ဆိုတော့ ဆွေးနွေးသူ အမှတ်တစ်က ယူထွန်း (ရှမ်းပြည်)။ ယူထွန်း (ကွယ်လွန်သူ

ဒေါက် တာအောင်ထွန်း) မှာ ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုလို နေသူဖြစ်၏ ။
ဝတ္ထုအရေးကောင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း သူ ဝတ္ထုရှည်မှာ သူ ကွယ်လွန်ပြီးမှ
ပါလာသည်။

ယုထွန်းက ဆရာမင်းကျော်၏ စာများတွင် တွေ့ရသော
အိတ်ဇစ်စတင်ရှယ်လစ်ဝါဒ အရိပ်အငွေ့များကို ဆွေးနွေးပါသည်။
(မြန်မာစာပေနယ်တွင်လည်း ၁၉၅၇ ဝန်းကျင်လောက်မှ စတင်၍
လူပြောများခဲ့သည်။ ကြည်အေးနှင့် မင်းကျော်တို့၏ စာများကို အိတ်ဇစ်ဆန်သည်ဟု
ဝေဖန်ချက်များပင် ရှိခဲ့သည်။ ဆရာမင်းကျော်ကတော့ ငြင်းပါသည်။)

ဒုတိယ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ကျွန်တော်။

ပရိသတ်ကို မီးကို ရေဖြင့် သတ်လိုက်သောအခါ ရှဲ့ခနဲ ထမြည်ပြီး
ငြိမ်ကျသွားသလိုပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွတွေ ဖြစ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ အပြောကောင်း၍
မဟုတ်ပါ(ကျွန်တော်က အပြောကောင်းသူလည်း မဟုတ်ပါ)။
အပြောကောင်းခြင်းနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မဟုတ်ဘဲ သူနည်း သူဟန်ဖြင့် သီးသန့်
ဖြစ်သော အပြောဆိုး ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏ ။ အပြောဆိုးရုံမျှသာ မဟုတ်။
အပြောဆိုးလွန်းသွားသည်အထိ ရောက်သွားသည်။ပွဲတိုင်းကျော်များ၏
ဓာတ်ပြားဟောင်း မေးခွန်းများ၊ အရေးပေါ် ဖန်တီးချက် ပေတံကို ဆွေးနွေးမှုများကို
တွယ်ထည့်လိုက်ပေသကဲ့သို့။

အများမသိသူ

ထိုစဉ်က ၁၉၇၇ ဆိုတော့ ကျွန်တော် စာပေနယ်ထဲဝင်တာ ၁၇ နှစ် ရှိပြီ။
ကြည်မင်း အမည်ကို ၁၉၆၈ မိုးရာသီတွင် စတင်ထွက်သော အိုးပေ ဂျာနယ်တွင်

သရော်စာဖြင့် စတင်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ကြည်မင်းဖြင့် တွက်လျှင်ပင် ဆယ်နှစ် ရှိပြီ။
ရှုမဝ၊ စန္ဒာ၊ ဖြူနီညိုပြာ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ စသော မဂ္ဂဇင်းများနှင့် အိုးဝေ၊ ရှုထောင့်
စသော ဂျာနယ်များတွင်လည်း ဝတ္ထုတို-ရှည်၊ ကဗျာ၊ဆောင်းပါး၊ ဘာသာပြန်
စသည်တို့ ရေးခဲ့ပြီးပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်က ရွှေကြည်အေးတို့၊ (၃၃)လမ်းတို့သို့
ရောက်ခဲ့ပေါက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မြို့တော်မြင်ကွင်းမှ
လေးနှစ်ကျော်ကျော် ပျောက်နေသူ။

ထို့ကြောင့် စာပေနယ်တွင် ကျွန်တော့်ကို လူမသိပါ။ ကျွန်တော်က လည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စာရေးဆရာဟု သိပ်မထင်သော လူစားမို့ ကိုယ့်ကလောင်နာမည်
ထုတ်ပြောရမှာ အတော် ဝန်လေးသည်။ (ကျွန်တော် ကြည်မင်းပါဟု ၁၉၉၅
လောက်ကျမှ ပြောရဲသူ ဖြစ်ပါ၏ ။)

ယုထွန်း (ရှမ်းပြည်) ကလည်း ဘီပီအိုင်မှာသာ အချိန်ကုန်နေသူ ဖြစ်ပြီး
ရွှေကြည်အေးကဖီး ဆိုတာ ဘယ်မှာမှန်းပင် မသိသူ။

သည်တော့ စာပေအသိုင်းအဝန်းကြားမှာ ကျွန်တော်တို့က
ပီဘီလူစိမ်းတွေ၊ အများ မသိသူတွေ။ ထိုလူစိမ်း နှစ်ဦးက ထိပ်ဆုံးမှ
တက်ပြီးဆွေးနွေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်က ဘာလာလာ ခဲနဲ့ပေါက်
ဆိုသူများကို ကြမ်းကြမ်း တွယ်သည်။

ပြီးမှ ဆရာမင်းကျော်၏ ခရီးသွား စာပေများအကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။
သူက ဂျပန်သို့ တစ်ပတ် လေ့လာရေး သွားပြီး ပြန်အလာတွင် လျှပ်တစ်ပြက် ဂျပန်
ဆိုသော လက်သုံးလုံးလောက် ထူသည့် စာတစ်အုပ်ရေးထုတ်ထားသည်။
ခရီးသွားမှတ်တမ်းအစစ်မဟုတ်။ ဂျပန်စွယ်စုံကျမ်း အငယ်စား တစ်ခု။

စိတ်ခုသွားကြသော အုပ်စု

ကျွန်တော့်ဆွေးနွေးချက်များကို ဆရာမင်းကျော်က

ပြန်ဆွေးနွေးပါသည်။ ခန်းမ နောက်ပိုင်းမှာတော့ လူတွေ ရုံးစုရုံးစုနှင့် ကျိတ်ဝိုင်း
ဖြစ်နေကြပြီကို တွေ့၏။ ပွဲစီစဉ်သူကလည်း ကတုံးသာသာ ဆံပင်ကို ပွတ်နေလေပြီ။
ဦးအောင်သင်း ရှိရာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အလွန် ဒေါသထွက်နေသည့်ပုံ။
သူပရိသတ်တစ်သိုက်နှင့် ရုံးစုရုံးစု။

နောက်တစ်ဦး ဆွေးနွေးနေသော အလှည့်မှာ ယုထွန်းကို ထားခဲ့ပြီး

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်သည်။ အင်းလျားလိတ်မှ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုသို့ သွားရန် ရှိနေ၍
ဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်၊ အဝတ်လဲ၊ ဇနီးနှင့်အတူ အင်းလျား လိတ်ဟိုတယ်သို့သွား၊
ပြီးတော့ ပြန်လာ၊ အိမ်တွင် ဇနီးကို ထားခဲ့ပြီး အဝတ်ပင် မလဲတော့ဘဲ
စာပေဆွေးနွေးပွဲသို့ ပြန်လာသည်။

ခန်းမဘေး ကား ထိုးဆိုက်ပြီး ကျွန်တော် ခန်းမထဲ ပြန်ဝင်ကာ

မျက်ရိပ်ပြပြီး လှမ်းခေါ်နေသော ယုထွန်းဘေးဝင်ထိုင်သည်။ အားလုံးက
ကျွန်တော့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ပွဲထိုင်အဝတ်အစား
ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေနှင့်မို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြ သည် ဟုပဲ ထင်ခဲ့၏။

ခင်ဗျားကိုတော့ ဝိုင်းဆော်နေကြတယ် တဲ့။ ယုထွန်းက

တိုးတိုးပြောသည်။ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ သူတို့ကို တွယ်မှတော့ ကိုယ့်ကို
ပြန်တွယ်ကြမည်သာ။ ဝေဖန်ပြီ ဆိုလျှင် ဒါလောက်တော့ မျှော်လင့်ထားတတ်ရမည်။

တွယ်သူ

နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးအောင်သင်းက ကတုံးနှင့်

စာရေးဆရာကို လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက်

ထိုစာရေးဆရာက ယခု အထူးအစီအစဉ် အဖြစ်နဲ့ ဦးအောင်သင်းက
ဆွေးနွေးပါလိမ့်မယ်ဟု ဖိတ်ခေါ်သံ ကြားရ၏ ။

ဆရာဦးအောင်သင်းသည် တင်းမာသုန်မှုန်သော မျက်နှာထားပြီး
ကိုင်းကိုင်းကိုင်းကိုင်းနှင့် လျှောက်လာကာ မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ပြီး
ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်ကာ ကောင်းကောင်းကြီး တံခွန်ထူသွားလေသည်။
မြန်မာစာ ဝေဖန်ရေး ဆိုတာ သူ ဦးဆောင်သော မြန်မာစာ
ကျောင်းသားတစ်စုအတွက် လေ့ကျင့်ကွင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤဆွေးနွေးပွဲမှာလည်း
လေ့ကျင့်ကွင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝေဖန်စရာကိစ္စတွေရှိနေသရွေ့ အောင်သင်းနှင့်
တပည့်တစ်သိုက်တို့ ရောက်လာကြမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း ရဲရဲတောက် မိန့်ခွန်း
ခြွေလေသည်။ အောင်သင်းတို့ လူစုဟု သူက ပီပီသသ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး
ပြောသည်။ သူ့ပရိသတ်ကတော့ လက်ခုပ်ဩဿာ ဆူညံစွာ အားပေးကြလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ယုထွန်းတို့ကတော့ ကိုယ့်တွယ်နေတာ မဟုတ်သလို
စပ်ဖြဖြနှင့် ထိုင်နေကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အမှန်တော့ မချီသွားပြဆိုတာမျိုး
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ပွဲအပြီးမှာ
နှစ်ယောက်သား ကားထဲ မြန်မြန်ဝင်ပြီး သွားနေကျ ဆိုင်ကို သွားကာ အမူး
တွယ်လိုက်ကြရုံသာ။

နောက်တစ်ပတ်က မန္တလေးသား ကဗျာဆရာ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာ၏ ပွဲတဲ့။
တွေ့ကြဦးမည်။

ရွက်နုေေ မဂ္ဂဇင်း၊ မေ၊ ၂၀၁၀။

*